

Hva med misjonshelsetjeneste?

Dette skal verken være en artikkel eller en bokmelding. Men jeg vil gjerne gjøre oppmerksom på et tiltak som heter *Norsk Råd for Misjonshelsetjeneste* og nevne en publikasjon som dette rådet har utgitt med *Liv Houland* og *Trygve Øverby* som redaktører. Publikasjonen kom i 1979 og er på 98 stensilerte A4 sider.

Bak dette tiltaket og denne publikasjonen står en krets av unge misjonsengasjerte mennesker fra Kristelig legeförening og Kristelig medisinerkrets i Oslo. — Kristelig legeförening feiret forresten nylig sitt 50-årsjubileum.

Denne publikasjonen er delt i tre deler. Del I har en nyttig oversikt over norske misjonsselskapers helsearbeid før og nå. Denne oversikten kunne nok med hell ha vært utvidet, bl.a. med opplysninger om poliklinisk og ambulerende helsetjeneste. Noen supplerende opplysninger vil man finne i NOTM nr. 4 1978 s. 205 f. — Unnskyld to detaljer, misjonslegen på Madagaskar het Carl Johan Guldberg (s. 11) og Hospitalet i Mohulpahari er betydelig utvidet siden 1951. — Del II gir lister over tidsskrifter og andre informasjonskilder med henblikk på misjonshelsetjeneste (legemisjon), også relevante artikler og bøker om emnet.

Del III har overskriften *B. M. Personlig*, men byr på stoff av meget forskjellig karakter. Det starter med selve problemet om helsetjenesten som en del av misjonen. Det fremgår klart at misjonsselskapene og misjonsteologien har ofret for lite tid og krefter på å drøfte helsetjenestenes plass i misjonen. — Et interessant og originalt, men alt for lite, avsnitt heter *Misjonærfamilien* sett fra misjonærbarneas side. Her rører vi ved problemer som gjennomgående har vært fortiet i vårt land, men som bør ofres seriøs oppmerksomhet. Publikasjonen har andre avsnitt også, om hvordan man bør opptre i en fremmed verden og om hva et kall egentlig er.

Jeg vil ønske at *Norsk Råd for Misjonshelsetjeneste* må få gjennomslagskraft både som serviceorgan og som påvirkningsfaktor.

Nils E. Bloch-Hoell